

ואילו אצל יצחק מוזכר ענין השתיה ככתוב „ויעש להם **משתה**” (ומה שכתוב (בראשית כא) „ויעש אברהם **משתה** גדול” — היינו „ביום הגמל את יצחק”).

כי :

שתיה שייכת לגבורה, ואכילה — לחסד. לכן באברהם (חסד) ויעקב (רחמים) נזכרת אכילה, ואילו ביצחק (גבורה) נזכרת שתיה.

וסימנך :

א. „דין תורה — אכילה מרובה משתיה” (ילקוט שמעוני אסתר על הפסוק והשתיה כדת), כי בחסדים יש להרבות, ובגבורות יש למעט.

ב. משקין עלולין לקבל טומאה יותר מאשר אוכלין (כי משקין נעשין „תחלה” לטומאה, משא”כ אוכלין). וגם : אוכלין אינן מקבלין טומאה עד שיוכשרו לכך על ידי נתינת מים עליהם. כי לטומאה ורע יש „אחיזה” בקו השמאל, גבורה, יותר מאשר בקו הימין, חסד.

(תורת לוי יצחק)

זיהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת (כז, א)

ותכהין : בעשנן של אלו (שהיו מעשנות ומקטירות לע”א)...

מדוע אין רש”י מפרש לפי פשוטו של מקרא ש„ותכהינה” — היא מחמת סיבה טבעית : „כי זקן יצחק” ?

אלא :

בסוף פרשת וירא (כה, יא) נאמר „ויברך אלקים את יצחק”. לא יתכן, איפוא, שלאחר ברכת הקב”ה בעצמו תשפיע

הזקנה על יצחק כל כך עד שיסולק מאור עיניו, דבר הגורם
לאדם סבל וצער רב.

לכן מוכרח רש"י לפרש שהיו סיבות צדדיות לדבר, לא עצם

הזקנה.
אוצר החכמה

(לקוטי שיחות)

* * *

מדוע הזיק העשן ליצחק בלבד, ולא לנשי עשו ולעשו

עצמו?

אלא:

העשן הזיק ליצחק מפני,, שהיו מעשנות ומקטירות לעבודת
כוכבים". יצחק, שהיה,, טהור עינים מראות ברע", לא היה יכול
לסבול זאת, ולכן כהו עיניו.

(לקוטי שיחות)

ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת (כז, א)

ותכהין: ...כדי שיטול יעקב את הברכות (רש"י)

לכאורה: בכדי להבטיח שיעקב יקבל את הברכות יש
כביכול,, עצה" פשוטה — הקב"ה היה יכול לגלות ליצחק שעשו
רשע הוא.

אלא:

הקב"ה לא רצה לדבר לשון הרע על עשו!
(וכפי שאמרו רז"ל (סנהדרין יא),,,אמר (יהושע) לפניו —
רבוננו של עולם! מי חטא? אמר לו: וכי דילטור (רכיל, רש"י)
אני לך? הטל גורלות!"

ואם הדבר כן בנוגע לעשו הרשע, על אחת כמה וכמה —
שצריכה להיות זהירות רבה שלא לדבר לשון הרע על כל אחד
ואחד מישראל.

(לקוטי שיחות)

קעד